

Despre minerit

Blacks

Mi-e sufletul un cuib al fericirii,
de zbuluciumul luminii adăpat.
E un oclăș ce-n mina nemuririi
tunel spre-a ta iubire a săpat.

Și târnăcop i-a fost a sa credință
ce-a dislocat filoane de granit,
c-un unic scop și-o ultimă dorință:
s-ajungă la filonul unui mit.

A dragostei dorință netrăită
a desfăcut-o-n zeci de-nchipuiri
și a pavat un drum ce de ursită
i-a fost menit să-l rupă din zidiri.

Din amintiri și-a construit o torță
să-i lumineze calea spre zenit.
Ea nu s-a stins la nevăzuta forță
ce a suflat pe drumul năzuit.

Ajuns acolo, lâng-a ta făptură,
în focul fericirii s-ambăiat.
Abandonând a inimii armură,
cu grad de deținut ți s-a predat.

L-ai descusut în ale vieții gânduri
iar calea vieții în palmă i-ai cătat,
De va fi ea izvorul fără prunduri,
ori de va fi un curs alambicat.

În cicatrici tu ai găsit refuzul
de-a-i împlini al său unic destin
Ai decretat, iubire, că topuzul
nu îl va ține-n mână la festin.

Dar ai uitat, iubire, amănuntul:
să vezi în lovituri și cicatrici
cum s-au format și cum au fost veșmântul
uneltelor tăioase ca un brici.

Cu ele a săpat spre-a ta idee,
Filonul mântuirii l-a sculptat
și te-a creat pe tine, Galatee,

să-i fii model la tot ce a visat.

De vei căta a palmelor finețe
brazdată doar de linii sidefii,
vei regăsi în conturi doar tristețe
și amăgirea clipelor pustii.

Vei regăsi în coduri zeci de brazde
înșiruite în draconic rit,
dar vor fi reci și mult prea fade gazde
îți fi-vor închisoare, nu iubit.

De vei privi spre palmele întinse
ce îți oferă un suflet și-al lui rost,
vei retrăi simțirile desprinse
din clipele în care piatră tu n-ai fost.